

3. Krajský súd napadnutým rozsudkom potvrdil rozsudok okresného súdu a sťažovateľov zaviazal povinnosťou zaplatiť spoločne a nerozdielne žalovaným náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % do troch dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o ich výške.

4. Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku okrem iného uviedol, že sa stotožňuje so záverom okresného súdu, podľa ktorého nebola daná zodpovednosť žalovanej strany za uplatnenú náhradu škody, resp. náhradu nemajetkovej ujmy. Odvolací súd vzhľadom na vykonané dokazovanie dal za pravdu súdu prvej inštancie, že nehoda s jej smrteľným následkom bola dôsledkom nesprávneho spôsobu jazdy maloletého, ktorej následkom bol náraz do prekážky umiestnenej na cyklochodníku, t. j. smrť maloletého nenastala následkom samotného umiestnenia prekážky. V podstatných bodoch odkázal na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie. Konštatoval, že v postupe súdu prvej inštancie a v jeho rozhodnutí nezistil žiadne nedostatky takého charakteru, ktoré by boli spôsobilé privodiť sťažovateľmi požadovanú kasáciu napadnutého rozhodnutia. Súd prvej inštancie vykonal podľa odvolacieho súdu dostatočné dokazovanie, z vykonaných dôkazov vyvodil správne skutkové zistenia a tieto posúdil po právnej stránke správne, pričom aj svoje rozhodnutie zdôvodnil spôsobom plne zodpovedajúcim § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku.

II.

Argumentácia sťažovateľov

5. Podľa názoru sťažovateľov došlo zo strany krajského súdu k „*extrémnemu výkladu noriem tzv. jednoduchého procesného práva, a tak k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci*“.

6. Napadnutý rozsudok sťažovateľa považujú za krajne nespravodlivý, evidentne v rozpore s vykonanými, resp. predloženými dôkazmi, v rozpore so zásadou voľného hodnotenia dôkazov, v rozpore s fundamentálnymi právnymi otázkami, ktoré na jednej strane už boli najvyššími súdnymi autoritami právne vyriešené, resp. ktoré aj keď neboli týmito autoritami vyriešené, ich interpretácia konajúcimi súdmi bola zjavne v rozpore s účelom ochrany práv sťažovateľov.

7. Sťažovateľa namietajú, že konajúce súdy nevykonali navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, že vec nesprávne právne posúdili, keďže „*nevyvodili správne právne závery z ust. § 415 a § 420 Občianskeho zákonníka, resp. že neaplikovali ust. § 3 ods. 7 a § 3d ods. 6 zák. č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách (cestný zákon), resp. že nesprávne aplikovali ust. § 16 ods. 1 v spojení s § 55 ods. 7 zák. č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke*“.

8. Podľa názoru sťažovateľov krajský súd tým, že „*odobril*“ nesprávny procesný postup okresného súdu znemožňujúci sťažovateľom uskutočňovať im patriace procesné práva, porušil ich právo na spravodlivý proces.

9. Odôvodnenia rozsudkov konajúcich súdov sťažovateľa považujú za nedostatočné, nepreskúmateľné a arbitrárne.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

10. Predmetom ústavnej sťažnosti je námietka porušenia základných práv sťažovateľov zaručených čl. 13 ods. 2, 3, 4, čl. 15 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 2 ods. 2 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

11. Podľa stabilizovanej judikatúry ústavný súd nie je oprávnený poskytovať ochranu ústavnosti vo veciach, v ktorých sa sťažovateľ mohol (môže) domôcť ochrany svojich práv v konaní pred všeobecným súdom prostriedkami predpokladanými právnou úpravou (v danom prípade Civilným sporovým poriadkom).

12. Pri posudzovaní ústavnej sťažnosti ústavný súd vychádzal z princípu subsidiarity, na ktorom je založená jeho právomoc rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Zmysel a účel subsidiárneho postavenia ústavného súdu pri ochrane základných práv a slobôd spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Právomoc ústavného súdu predstavuje v tomto kontexte *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorej uplatnenie nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú.

13. V súvislosti s prípravou predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti ústavný súd dopytom v informačnej kancelárii okresného súdu zistil, že sťažovatelia podali 13. januára 2025 proti napadnutému rozsudku krajského súdu dovolanie.

14. V nadväznosti na uvedenú skutočnosť ústavný súd odkazuje na svoju doterajšiu judikatúru, podľa ktorej vyčerpaním opravných prostriedkov alebo iných právnych prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov, nemožno rozumieť už samotné podanie posledného z nich oprávnenou osobou, ale až rozhodnutie o ňom príslušným orgánom. V okolnostiach posudzovanej veci sťažovatelia podaním dovolania, ako aj podaním ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy vedome vytvorili stav, keď by o ich veci mali súbežne rozhodovať dva orgány súdneho typu (najvyšší súd ako dovolací súd a ústavný súd), čo nie je v podmienkach právneho štátu rešpektujúceho princíp právnej istoty prijateľné. Vzhľadom na skutočnosť, že uplatnenie právomoci dovolacieho súdu vo veci sťažovateľov predchádza uplatneniu právomoci ústavného súdu, je potrebné považovať podanie sťažnosti ústavnému súdu ešte pred rozhodnutím dovolacieho súdu za predčasné (m. m. IV. ÚS 142/2010).

15. V judikatúre ústavného súdu sa aj pod vplyvom judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva ustálil právny názor (napr. I. ÚS 169/09, I. ÚS 289/09), podľa ktorého v prípade podania dovolania je ústavná sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy považovaná za prípustnú až po rozhodnutí o dovolaní.

16. V tejto súvislosti ústavný súd (aj za predchádzajúcej právnej úpravy) opakovane vyslovil názor, že v prípadoch uplatnenia dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku spôsobilého zabezpečiť ochranu práv sťažovateľa, následne však odmietnutého dovolacím súdom pre neprípustnosť, je lehota na podanie ústavnej sťažnosti v zásade zachovaná aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu všeobecného súdu (m. m. III. ÚS 674/2014, pozri

aj rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 12. 11. 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, body 51, 53 a 54). V súčasnosti uvedené vyplýva priamo z § 124 *in fine* zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

17. Vzhľadom na už uvedené a skutočnosti ústavný súd uplatnením zásady *ratio temporis* ústavnú sťažnosť odmietol ako neprípustnú (predčasne podanú) podľa § 132 ods. 2 v spojení s § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde.

18. Vzhľadom na skutočnosť, že ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, bolo už bez právneho významu, aby ústavný súd rozhodoval o ďalších návrhoch sťažovateľov.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. apríla 2025

Luboš Szigeti
predseda senátu